

Mama Lee

meulenhoff.nl

Mischa Blok

# *Mama Lee*

Een emotionele zoektocht naar mijn moeder,  
naar de waarheid en naar onvoorwaardelijke liefde

MEULENHOF

**FONDS** Bijzondere  
**JOURNALISTIEKE PROJECTEN**

Deze publicatie is tot stand gekomen met steun van het Fonds Bijzondere Journalistieke Projecten; fondsbjp.nl.

ISBN 978-90-290-9548-8

ISBN 978-94-023-1987-3 (e-book)

ISBN 978-90-528-6563-8 (audio)

NUR 320

Omslagontwerp: Riesenkind

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Auteursfoto: © Keke Keukelaar

Zetwerk: Pier Post

© 2023 Mischa Blok en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle kinderen die hun ouders kwijt zijn en hen gaan zoeken, omdat ze de antwoorden bij zichzelf niet kunnen vinden. Voor alle ouders die hun kinderen kwijt zijn en niet weten waar ze moeten beginnen met zoeken. Voor mijn moeders en voor mijn vaders, omdat jullie me gekoesterd en gevormd hebben, ieder op jullie eigen liefhebbende manier. Voor mijn kinderen, die altijd hebben geweten wie hun moeder is en die hopelijk net zo trots op haar zijn als dat ik op hen ben.

‘De ein fan elke reis is it paad werom.’ – Piter Wilkens



## I

‘Wanneer je op de hoogste berg van Zuid-Korea gaat staan en je gooit een steen naar beneden, dan komt die steen terecht op iemand met de achternaam Kim, Park of Lee,’ zo luidt een Koreaans gezegde. Park is mijn Koreaanse achternaam, die ik heb gekregen van mijn biologische vader, die ik acht jaar geleden heb gevonden. Lee is de achternaam van mijn moeder, naar wie ik al zo lang op zoek ben. Ik denk dat Derk Bolt van het tv-programma *Spoorloos* de zoektocht naar mijn moeder op de stapel ‘kansloos’ zou neerleggen, want je wilt aan het einde van de uitzending een ontmoeting met twee mensen die elkaar huilend van blijdschap in de armen vliegen. Ik kan je nu nog niet garanderen dat dit verhaal op die manier eindigt. Er bestaat een kans dat ik met lege armen overblijf. Dan zal ik moeten accepteren dat niet al mijn vragen beantwoord worden, dat niet alle zoektochten eindigen in een omhelzing.

Nu wat ik écht voel, want ik ben ervan overtuigd dat ik mijn moeder ga vinden. Niet omdat ik over de juiste informatie beschik. Ik heb geen DNA-match in handen, ik weet niet wanneer ze geboren

is, op welke plek of uit welke ouders. Ik heb geen idee naar welke school ze ging, waar ze gewerkt heeft, waar ze heeft gewoond of wie haar vrienden zijn. Ik weet alleen haar naam, die ene naam die een derde deel van de Zuid-Koreanen draagt. Maar ik ben een enorme optimist.

‘Een optimist is eigenlijk een optimeerder, iemand die vindt dat we alle zeilen bij moeten zetten om te verbeteren wat er te verbeteren valt en die dat doet zonder enige garantie dat het daadwerkelijk goed komt.’ Het zijn woorden van voormalig Denker des Vaderlands René Gude. En inderdaad, ik weet niet of het goed komt, maar ik ga er wel alles aan doen. Optimeren. Alles en iedereen mobiliseren, mezelf tot het uiterste drijven. Desnoods op een knaloranje fiets Seoul doorkruisen, op een vuvuzela blazend, terwijl ik flyers en stroopwafels uitdeel. ‘Had-ik-maars’, daar doe ik niet aan.

Bovendien kan ik me niet voorstellen dat iemand anno nu onvindbaar is. Ik kan me ook niet voorstellen dat ze niet gevonden wil worden. Ieder jaar op mijn verjaardag weet ik zeker dat ze aan me denkt, zich afvraagt waar ik ben, hoe ik ben geworden en of ik op haar lijk. Of ik wel eens aan haar denk en of ik haar iets kwalijk neem. Lieve Mama Lee. Ik ben in Nederland, ik ben een radiomakende optimist die vaak aan je denkt, ik heb geen idee of ik op je lijk en ik neem je niets, maar dan ook niets kwalijk, en dat wil ik je zo graag zeggen voordat ik je omhels.



## 2

Wanneer je op de hoogste berg van Nederland gaat staan en je gooit een steen naar beneden, dan komt die terecht op iemand met de achternaam De Jong, Jansen of De Vries. Vijf jaar geleden gooide ik onbewust die steen en ontmoette ik een De Vries. Ik was niet naar hem op zoek en toch vond ik in Jacob alles wat ik wenste, maar waar ik nooit om had gevraagd. In mijn radioprogramma's en in mijn podcasts praat ik met veel mensen over de liefde. Ik vind het een fascinerend onderwerp, juist omdat ik altijd merk aan de geïnterviewden dat het moeilijk is om liefde in woorden te vangen. Hoe beschrijf je een liefde, zonder dat daar clichés als 'soulmate', 'ware' en 'allesomvattend' aan te pas komen? Er is zo'n kinderboek waarbij twee hazen aan elkaar proberen duidelijk te maken hoeveel ze van elkaar houden en de reikwijdte van hun armen ontoereikend is. Aan het eind van het verhaal besluiten ze: 'Tot aan de maan en terug.' Welke inhoudsmaat geeft aan hoe groot een liefde is, welke schaal bepaalt hoe bijzonder het was of hoe diepgaand? Als ik mezelf toesta om de clichés wél te gebruiken, dan was Jacob inderdaad mijn soulmate, mijn ware, en was onze liefde allesomvattend.

‘Dankbaar’ was het woord dat ik in mijn mond nam als ik over mijn eigen adoptie sprak. Dankbaar voor mijn lieve Nederlandse ouders, mijn lieve broer, alle kansen die ik in dit mooie land heb gekregen. Lange tijd beschouwde ik het als te gemakkelijk om de kwetsbare plekken in mijn persoonlijkheid toe te schrijven aan mijn adoptie. Vanuit de overtuiging dat je grotendeels zelf verantwoordelijk bent voor je eigen tekortkomingen en dus voor je eigen geluk. Inmiddels heb ik mijn mening bijgesteld.

Ik geloof erin dat als je als klein kind wordt afgewezen door je ouders, er een kras op je harde schijf zit. Die kras zorgt ervoor dat je de rest van je leven wilt bewijzen waarom je er wél mag zijn. De liefde en nabijheid van je biologische ouders horen een vanzelfsprekendheid te zijn, een veilige basis. En als die er niet is, dan denk ik dat het je grootste angst is om nog een keer verlaten te worden door iemand van wie je onvoorwaardelijk houdt. En dat is precies wat er gebeurde. Die man, die grote liefde, beëindigde onze relatie.

Een ander bekend Koreaans gezegde luidt: ‘Zeven keer vallen, acht keer opstaan.’ Koreanen blinken uit in veerkracht, dat vond ik ook van mezelf. Een tegenvaller op het werk? Mezelf herpakken en vol goede moed verder, opgeven is simpelweg geen optie. Toch is dat wat ik het afgelopen jaar heb gedaan. In een hoekje zitten huilen. Was deze liefde dan zo bijzonder en perfect? Nee, onze liefde was niet perfect, niets is ooit perfect. Ook mooie dingen gaan voorbij, dat is het leven. En doorgaan, daar ben ik altijd zo goed in geweest, dus waarom lukt het me nu niet om mezelf bij elkaar te rapen en weer vrolijk verder te gaan? Ik mis de handvatten, ik mis de kracht. Ik snap het niet, ik wil dat dit verdriet stopt. Klaar mee.

En dan realiseer ik me iets wat ik eigenlijk altijd wel wist. Misschien is dat steeds maar doorgaan en verdergaan precies wat me nu opbreekt. Ik vind het zo mooi dat kleuters, als ze bijvoorbeeld geen zin hebben om naar school te gaan, hun handen voor hun ogen houden, 'ik ben er niet' zeggen en zichzelf voorhouden dat alles wat ze niet willen zien gewoon niet bestaat. Diezelfde strategie heb ik de afgelopen jaren toegepast, maar nu kan ik niet anders dan mijn handen voor mijn gezicht weghalen en die ene kras onder ogen zien. Stilstaan bij die ene wond die ik nooit wilde bekijken, anders kan ik niet door.

### 3

Ik was drie jaar toen ik geadopteerd werd en naar Nederland vertrok, samen met een groepje andere kinderen uit het kindertehuis in Seoul. Voor het eerst zat ik in een vliegtuig, en ik vond het zo spannend dat ik ervan in mijn broek plaste. Ik was het enige kindje dat moest huilen toen we aankwamen op Schiphol. ‘Als dat ze maar niet is,’ grapte mijn broer tegen mijn ouders, maar ik was het wel. Zonder koffer, mijn enige bezittingen waren de kleren die ik op dat moment aanhad, de gestreepte sokjes hebben mijn ouders bewaard. De stewardess in het blauwe mantelpakje droeg me op haar arm de vipruimte in, waar mijn nieuwe familie gespannen op mij zat te wachten. Toen ik mijn moeder zag, stak ik mijn armen naar haar uit. Waarschijnlijk herkende ik haar van de foto’s die ze me ter voorbereiding in het kindertehuis hadden laten zien. Mijn moeder vertelt me altijd dat dat moment precies hetzelfde aanvoelde als een natuurlijke geboorte. ‘En ik kan het weten,’ voegt ze daar dan trots aan toe, want mijn broer kwam drie jaar eerder uit haar buik, in plaats van uit een glimmend KLM-vliegtuig. In de vipruimte kregen we de tijd om even aan elkaar te wennen.

Op de foto die op dat moment gemaakt is, zie ik mezelf op schoot bij mijn moeder zitten. Ik draag een felgroen tuinbroekje en in mijn rechterhand houd ik stevig een half biscuitje vast, de andere helft zit al in mijn mond. Ik kijk als enige recht de camera in, opvallend zelfverzekerd, alsof ik ervan overtuigd ben dat zij echt in hun handjes mogen knijpen met zo'n geweldig nieuw familielid. Mijn vader – toen nog met zijn seventies-baard – en mijn moeder kijken naar me met een zachte blik, alsof ze zojuist iets heel breekbaars in handen hebben gekregen. De gezichtsuitdrukking van mijn broer, toen zes jaar, is trots en verbaasd tegelijkertijd. Je ziet hem denken: hoe kan het dat er op een dag opeens een zusje uit het vliegtuig komt gelopen? En ook: hier ga ik nog een hoop plezier mee beleven.

In zijn hand De Man van Zes Miljoen, de speelgoedsuperheld die hij die ochtend van mijn ouders heeft gekregen, zodat ook hij deze dag als een feestdag zou ervaren. Op een andere foto laat hij me De Man zien: in zijn arm zit een luikje en als je het openmaakt, zit er een opvouwbare parachute in verstopt. Ik kijk hem verward aan. Ik denk niet dat ik al die nieuwe informatie toen heb kunnen verwerken, na mijn eerste vliegreis inclusief ongelukje. Een onbekend land, mijn eerste jetlag, mijn nieuwe ouders, mijn nieuwe broer, een Nederlands koekje en dan ook nog die Man van Zes Miljoen met een parachute in zijn arm.

Het is het begin van een nieuw leven in een nieuw land. Mensen die ik voor het eerst ontmoet en die mijn familieleden blijken te zijn. Ze eten dingen waarvan ik de smaak niet ken. Boerenkool met spekjes. Soep met balletjes. Brood met kaas. Ze wonen in een huis waar ik nooit eerder ben geweest. Ik krijg een kamer met een bed

dat ik niet begrijp. Ik wil op de grond slapen en als mijn ouders me dan toch in mijn bed tillen, slaap ik omgekeerd met mijn voeten op mijn kussen en ik weiger onder de dekens te gaan liggen. Er is een kortharige teckel genaamd Flap die niet naar me luistert, ook niet als ik mijn bevel kracht bijzet door met mijn voet hard op de grond te stampen. Ik word omringd door nieuwe gezichten die een taal spreken die niet de mijne is. Maar zelfs zonder dat ik de betekenis van hun woorden begrijp, voel ik dat ze van me houden. En dat is de basis, het is meer dan voldoende, het zijn de draagmuren van mijn nieuwe thuis.

## 4

Op de foto's uit die eerste periode zie ik een klein, boos en teleurgesteld meisje. Boos, omdat ik zonder zeggenschap van de ene op de andere dag in een andere wereld terecht was gekomen? Teleurgesteld, omdat ik tegen die tijd al te veel had meegemaakt en er klaar mee was, met het gesleep, het gezeul? Ik huil niet, maar ben wel zichtbaar verdrietig, vertellen mijn ouders me. Op mijn hoede, alsof ik verwacht dat ook deze situatie eindig is en er ieder moment iemand aan de deur kan komen om me weer mee te nemen naar het volgende adres.

De eerste dagen is het stil in mijn mond. Mijn ouders hebben enkele Koreaanse woordjes geleerd om me wat meer op mijn gemak te stellen, maar ik kijk ze aan alsof ze gek zijn en ze stoppen er direct mee. Mijn moeder trekt me een nieuw nachthemdje aan. *Aniyo*, nee, het is te groot. Ik kijk naar de lange mouwen en daarna naar haar met een blik van: hoezo weet je niet eens wat mijn maat is? Na een paar weken komt er een mevrouw langs van de Nederlandse adoptieorganisatie met een boek met daarin plaatjes van Zuid-Korea: foto's van huizen, straten en de gezichten van mensen van verschil-

lende leeftijd. Goed voor de verwerking van mijn herinneringen, zodat ik het allemaal een plekje kan geven. Ik kijk ervan weg, het boek moet weer dicht. Ik heb het altijd een wonderlijke combinatie van gevoelens van dat meisje gevonden. Enerzijds de boosheid en pijn, anderzijds de enorme trots en eigenwaarde. De wil om verder te gaan, ik moet door. Tekenend voor mijn karakter, ook nu nog.

Een zomerdag bij de stacaravan van mijn oom en tante in Roc-kanje. Mijn oma staat te koken in het kleine keukentje. Binnen een paar seconden sta ik naast haar met een blij gezicht. Ze maakt nasi, op z'n Hollands. Met Conimex-kruiden, maar toch herken ik de geur. De gedragingen van een adoptiekind, kort na aankomst in het nieuwe land, vertellen veel over het leven dat het kind heeft achtergelaten. Een heel leven waar de adoptieouders geen weet van hebben. Ik zit niet, ik hurk. Zodra er eten op tafel staat, prik ik als eerste mijn vork in het vlees, hop, in mijn mond. Dit vinden mijn ouders nog steeds hilarisch, omdat ik later overtuigd vegetariër zou worden. Mijn favoriete bezigheid is kleine wasjes doen: eindeloos doekjes in emmertjes sop dopen. Ik ben bang voor open haarden, kampvuurtjes en kaarsen, vraag voor het slapengaan altijd of alle kaarsen wel zijn uitgeblazen. Ik heb een duidelijk litteken op mijn onderrug; is het een brandplek? Lange tijd heb ik een rieten noodkoffertje onder mijn bed liggen, voor het geval er brand zou uitbreken. Er zit een zakdoekje in, een knuffel en een gulden.

In mijn adoptiedossier staat dat ik als tweejarige te vondeling ben gelegd in de Koreaanse stad Suwon. Er is een briefje op mijn kleding gevonden met daarop mijn naam – Eun Hye Park, uitgesproken als



Un Hjee Pak – en mijn geboortedatum, 7 juni 1974. Ouders: onbekend. Toegevoegd is een beschrijving van mijn uiterlijk en mijn gedrag, de observaties van een medewerker van het kindertehuis. Uiterlijk: een lief gezichtje met medium bruine huid, donkerbruin haar, donkere heldere amandelvormige ogen. Typisch Koreaanse gezichtstrekken. Gedrag: lief, slim en zacht van aard. Zelfredzaam, ze speelt graag onder de tafel, tekent veel, maakt met haar vinger schrijfbewegingen in de lucht. Gemakkelijk in de omgang, maakt een blije en tevreden indruk.

Van dat blije en tevreden is weinig over toen ik eenmaal in Nederland kwam, en ik realiseer me nu dat dat niet altijd gemakkelijk is geweest voor mijn ouders. Als een klein boos meisje opeens je dochter wordt, dan kun je haar moeilijk streng toespreken, want je weet niet wat ze heeft meegemaakt en welke pijn ze nog moet verwerken. Bovendien: je kunt iemand niet dwingen om van je te houden. Voor mijn ouders was dat anders, zij hielden al van me, lang voordat ik er was. Mijn moeder wilde al zolang ze zich kon herinneren zelf kinderen krijgen. Ze deed de kweekschool, werd kleuterjuf en later hoofd van die kleuterschool. Ze trouwde met mijn vader en na een paar jaar kreeg ze te horen dat de kans groot was dat ze niet zwanger kon worden. ‘Er zijn zo veel kinderen op de wereld die geen ouders hebben die voor ze kunnen zorgen’, was de beweegreden voor hen om voor adoptie te kiezen. Ze kwamen op een wachtlijst terecht, waar ze ook weer even af moesten toen bleek dat mijn moeder toch minder onvruchtbaar was dan de arts had gedacht en ze zwanger was van mijn drie jaar oudere broer Jeroen. Maar de wens naar een adoptiekindje blijft, en na jarenlang weer op

de wachtlijst te hebben gestaan, tientallen formulieren te hebben ingevuld, moeizame procedures te hebben doorlopen, duizenden gulden te hebben betaald – we hebben het bonnetje altijd bewaard – is er eindelijk dat ene telefoontje: ‘Jullie krijgen een meisje!’ Mijn moeder is dolgelukkig en belt mijn vader op zijn werk op: ‘We krijgen een meisje!’ Mijn vader vraagt waar het kindje vandaan komt. Mijn moeder antwoordt verbaasd dat ze dat is vergeten te vragen en dat zegt alles. Ik was zo welkom.

Vervolgens krijgen ze een klein zwart-witfotootje opgestuurd. Ik draag een breed wit jasje met een grote kraag, ter hoogte van mijn linkerarm zit een rare knoop. Bolle wangen die mijn ogen kleiner maken dan ze zijn, halfhang dun haar. Beledigd kijk ik de camera in, mijn lippen bozig naar voren getuit. We hebben vaak gespeculeerd over wat die bolling in dat jasje was. Mijn broer is ervan overtuigd dat er in die bolle knoop een Star Wars-poppetje verstopt zit voor hem. Het is 1977, de eerste Star Wars-film is net verschenen en zijn hele zesjarige universum bestaat op dat moment uit Luke Skywalker en Darth Vader. Mijn moeder kijkt wekenlang naar dit fotootje. Een soort pretecho van een driejarig kind op komst. Ze huilt als ze het een keertje per ongeluk ergens laat liggen na een familiebezoek, en ze laat mijn vader ’s avonds uren autorijden om het fotootje op te halen. Ik was toen allang hun dochter, maar ik woonde bijna negenduizend kilometer verder, nog in het kindertehuis in Seoul. Ik wist nog van niks, ik voelde nog niks. En dan hoop je maar als adoptieouder dat er een dag komt waarop je merkt dat die liefde wederzijds is, dat ik hen zou accepteren, zoals ze dat bij mij al hadden gedaan.

Mijn moeder weet nog heel goed wanneer die dag was. Ik heb het

haar wel honderd keer horen vertellen, iedere keer met tranen in haar ogen. Het is een van mijn lievelingsverhalen. We zijn op straat, dicht bij ons huis in Hendrik Ido Ambacht. Mijn moeder rent een stukje vooruit, draait zich vervolgens naar me om, spreidt haar armen en roept: ‘Wie komt er in mijn huisje?’ Ik aarzel geen seconde en ren recht haar armen in. Ze tilt me op, draait me rond, mijn beentjes zwieren in de lucht en de tranen stromen over haar wangen. Omdat ze zich op dat moment realiseert dat haar dochter ook van haar houdt. En dat er ergens op deze wereld een vrouw rondloopt die de liefde van haar kind voortaan zal moeten missen. Die deze armpjes nooit om haar nek zal voelen. Uit dit verhaal spreekt zo veel liefde, voor mij, en voor die andere moeder die ik had. En nog steeds heb.

Vanaf dat moment is het alsof de zon is gaan schijnen op de foto’s in mijn album. Ik kijk lachend de camera in, op sommige zelfs met mijn hand jolig zwaaiend naar degene achter het fototoestel. Op de arm van mijn moeder, terwijl ik in de dierentuin vrolijk naar de olifanten wijs. Op onze zeilboot in de haven van Oostvoorne, de grote groene zonnebril van mijn moeder is afgezakt tot op het puntje van mijn kleine neus. In diezelfde haven in mijn gele roeiboet, terwijl ik speel dat mijn vader mijn butler is die me vanaf de overkant moet komen ophalen wanneer ik als een prinses met mijn hand naar hem wuif. Ik denk dat hij wel honderden keren heen en weer is geroeid. Mijn broer die me tijdens het bouwen met LEGO over mijn wang aait, omdat hij me zo zacht vindt. Ik denk dat mijn allereerste herinnering uit die tijd stamt. Mensen in toga in de imposante rechtbank van Dordrecht, die mijn nieuwe leven juridisch beklinken met een nieuwe naam. Eun Hye wordt Mischa. Park wordt Blok.

## 5

Al zolang ik me kan herinneren, hebben mijn ouders me verteld dat ik geadopteerd ben. Dat mijn Koreaanse ouders zo veel van me hielden dat ze me een betere toekomst gunden. Dat ze me daarom te vondeling hebben gelegd. Een daad van zelfopoffering, van ultieme liefde. Ik heb het altijd een prachtig verhaal gevonden, een sprookje. Ik vond het ook mooi hoe de blik van mensen veranderde als ze dit verhaal hoorden. Wat een bijzonder verhaal, leken ze te denken, wat heb jij veel geluk gehad en wat ben je goed terechtgekomen. Toen ik als klein meisje de film *Annie* zag, voelde ik verwantschap met het optimistische meisje met de rode krullen. Ook zij belandde in een kindertehuis en ook zij kwam goed terecht. Toen ik met mijn moeder die film in de bioscoop bezocht, zag ze na afloop dat ik enigszins teleurgesteld was, want Daddy Warbucks had veel meer glamour dan mijn ouders in Hendrik Ido Ambacht. ‘Kun je dan net zo veel van haar houden als wanneer ze écht je kind zou zijn?’ Het is een vraag die mijn ouders wel eens kregen – zeker in het spierwitte dorp waar we woonden – maar die ze zo stompzinnig vonden dat ze niet eens de moeite namen om hem te beantwoorden.

Er volgden schooljaren waarin ik hard moest werken om ieder jaar net over te gaan. Er waren kinderfeestjes met ezeltje-prik, ik behaalde zwemdiploma's, ik kreeg balletlessen, er waren zomers op de boot, ik at stampotten, er waren wintersportvakanties en ik bespeelde muziekinstrumenten. Ik tekende met watervaste stiften een roze bikini op het Prinses Leia-poppetje van mijn broer, hij is nog nooit zo boos op me geweest, maar een paar jaar geleden ontdekte ik in zijn huis dat hij het al die jaren heeft bewaard.

Ik was een verlegen, dromerig meisje dat 's avonds in bed stiekem op haar wekkerradio naar *Met het Oog op Morgen* luisterde. In het donker visualiseerde ik die magische plek waar grote mensen belangrijke gesprekken met elkaar voerden, terwijl de rest van Nederland ging slapen. Die studio, daar wilde ik ook zijn, maar er was een hindernis waar ik me ernstig zorgen over maakte. Net als veel andere Aziaten kon ik de r niet uitspreken, maar na jaren logopedie lukte het me eindelijk. Een mijlpaal, want nu stond niets mijn rradiodrrroom nog in de weg. Ik puberde, zette me af tegen mijn ouders, zoals niet-geadopteerde kinderen dat ook doen. Ik schreef dagboeken vol over onbeantwoorde verliefdheden en er kwamen liefdes voorbij die wél beantwoord werden. Ik ging het huis uit, woonde in Londen, Sevilla en Curaçao. Ik studeerde af in geschiedenis en logopedie, ik kreeg ontelbare banen, een radiocarrière en ik kreeg kinderen die op mij leken.

## 6

Een zomerse middag op een pleintje in het centrum van Amersfoort. Samen met mijn zoontje Sem wandel ik door de stad; hij is op dat moment ruim twee jaar. Ik heb een wandelwagentje meegenomen, maar daarin zit alleen zijn schildpadknuffel, want hij wil de hele tijd ‘zelluf’ lopen. Zijn kleine, warme en ietwat plakkerige handje houdt mijn hand stevig vast, en zo stappen we door de stad. Toen hij geboren werd, barstte ik uit elkaar van puur geluk, ik kon er dagenlang niet van slapen. Kon niet stoppen met naar zijn gezicht kijken, voor het eerst de sensatie voelen van iemand anders zien in wie je jezelf herkent. Mijn ogen, mijn donkere haar, mijn bruine huid, mijn neus. Ik heb geen foto van mezelf waarop ik een baby ben, maar dit kwam dicht in de buurt, dat wist ik zeker. Het was de reden waarom ik zelf geen kindje wilde adopteren. Inmiddels heeft hij de heerlijke leeftijd waarop hij alles voor mij is en ik alles voor hem. Waar ik ga, gaat hij en andersom. Ik mag hem eindeloos knuffelen en dankzij de tweewoordzinnen die uit zijn mond komen, leer ik hem iedere dag een beetje beter kennen. Hij gelooft net als ik heilig in de maakbaarheid van het leven: ‘Bob Bouwer. Alles maken.’

Opeens, op dat pleintje, komt het besef: hij heeft nu bijna dezelfde leeftijd als toen ik te vondeling werd gelegd. De gedachte: hoe leg je een kind van twee te vondeling? Als ik nu tegen hem zou zeggen: 'Blijf hier zitten of staan, mama komt zo terug!', en ik zou weglopen, dan zou hij simpelweg achter me aan komen lopen. Of hij zou me roepen, of gaan huilen. Schreeuwen. In paniek raken. Oftewel: je kunt een kind van twee jaar niet te vondeling leggen. Mijn hoofd bonst van dit plotselinge inzicht. Dit verhaal, wat ik al van kleins af aan heb gehoord, mijn eigen ontstaansgeschiedenis, kan niet kloppen. Waarom kom ik daar nu pas achter? Hoe kan het dat ik als journalist iedere dag bezig ben met het ware verhaal achterhalen, de juiste feiten, maar ik bij mijn eigen levensverhaal nooit vraagtekens heb geplaatst? 'Goede verhalen beginnen altijd met een fout,' zo luidt een Koreaans gezegde. Ik heb de fout ontdekt, vrij laat, maar toch, en nu maar hopen dat het een goed verhaal wordt.

Eind januari 2013 stuur ik een mail naar Korea Social Service (kss), de Koreaanse organisatie die betrokken was bij mijn adoptie die in Nederland via Wereldkinderen is geregeld, met de vraag of ze misschien meer informatie hebben. Het voelt alsof ik naar de Rijksvoorlichtingsdienst mail of ik binnenkort koning Willem-Alexander mag interviewen voor mijn podcast *Liefdeslessen*. Volledig kansloos. Dus mijn verbazing is groot als ik een jaar later een mail ontvang met als onderwerp: 'From kss for K-3611 PARK Eun Hye'. Ik open de mail en als eerste zie ik een grote foto van een man die onmiskenbaar mijn vader is. Na jarenlang naar programma's als *Spoorloos* te hebben gekeken, heb ik me altijd afgevraagd: hoe voelt dat, als je een onbe-

kend gezicht ziet en je te horen krijgt dat dat je vader of moeder is? Het is een denkfout, het is geen onbekend gezicht, want alles aan dit gezicht is vertrouwd. Dezelfde mond, ogen en wenkbrauwen, de blik is ingetogen en trots. Een beschaafde man met kort haar, een donkerblauwe wollen trui met daaroverheen een keurig colbert. Een man van wie ik niet wist hoe hij eruitzag, maar nu ik hem zie, voel ik, wéét ik dat ik hem al mijn hele leven heb gekend.

In de mail de tekst: ‘Gelukkig nieuwjaar! Hierbij sturen we je een brief van de Koreaanse adoptieorganisatie, een foto van je vader en zijn uit drie pagina’s bestaande brief aan jou.’ Ik snap het niet. Hoe kan ik nu opeens recht in de ogen van mijn vader kijken, terwijl ik te vondeling ben gelegd? Ik ben op mijn werk als ik deze mail lees. Mijn ademhaling versnelt, ik krijg het warm en de tranen stromen over mijn wangen. Ik geloof het niet en tegelijkertijd weet ik honderd procent zeker dat deze man echt mijn vader is.

‘Ik heb mijn vader gevonden!’ Terwijl ik dit aan de telefoon tegen mijn moeder zeg, ben ik me er meteen van bewust hoe het woord ‘vader’ sinds een kwartier geleden voorgoed is veranderd en nu opeens twee personen aanduidt. Eentje die ik door en door ken, en die andere, die ik alleen nog maar op een foto heb gezien, maar die ik ook meteen herkende. ‘Kind toch!’ reageert mijn moeder. Het is haar vaste reactie als ik iets meemaak wat groots en meeslepend is. Een zwangerschap, een promotie op mijn werk, een nieuw huis of dus een nieuwe vader. Ze zijn blij, oprecht blij en net zo verbaasd als ik. Hoe kun je iemand vinden die altijd als *unknown* in je dossier heeft gestaan? Blijkbaar houdt het begrip ‘vondeling’ in Korea iets anders in dan in Nederland.